DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, dnia 1 kwietnia 1946 r. **Nr. 5**

Treść:

61

DEKRET

z dnia 10 listopada 1945 r.

o utworzeniu Centralnego Urzędu Planowania przy Komitecie Ekonomicznym Rady Ministrów.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Centralny Urząd Planowania przy Komitecie Ekonomicznym Rady Ministrów.

Art. 2. Do zakresu działania Centralnego Urzędu Planowania należy:

1) opracowywanie państwowych okresowych planów gospodarczych oraz przedstawianie ich do zatwierdzenia Komitetowi Ekonomicznemu Rady Ministrów;

2) koordynowanie gospodarczej działalności ministerstw;

3) opracowywanie — na zlecenie Rady Ministrów i Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów oraz z własnej inicjatywy — zagadnień gospodarczych oraz opiniowanie wniosków zgłoszonych przez ministerstwa i urzędy do Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów;

4) projektowanie planów rozdziału surowców, środków produkcji i artykułów konsumcyjnych pomiędzy ministerstwa i urzędy;

5) kontrola wykonania przez ministerstwa, urzędy, zakłady i instytucje uchwalonych planów gospodarczych i realizacji uchwał Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów;

6) techniczne przygotowywanie obrad, czynności biurowe oraz prace związane z wykonywaniem uchwał Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

(Dz. U. R. P. z dn. 7.XII.1945 r. Nr 52, poz. 298).

Art. 3. (1) Państwowe plany gospodarcze ogłaszane są w formie ustaw.

(2) Państwowe plany gospodarcze, zatwierdzone przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów, do czasu ogłoszenia ich w formie ustaw stanowią wiążące wytyczne dla ministerstw, urzędów i instytucyj państwowych w zakresie prac przygotowawczych dla wykonania planu.

Art. 4. Centralny Urząd Planowania podlega Radzie Ministrów. Sposób wykonywania nadzoru, sprawowanego przez Radę Ministrów, ustali statut.

Art. 5. Na czele Centralnego Urzędu Planowania stoi prezes, którego mianuje i odwołuje Prezydent Krajowej Rady Narodowej na wniosek Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

Art. 6. Wiceprezesów mianuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 7. Budżet Centralnego Urzędu Planowania stanowi część odrębną budżetu Prezydium Rady Ministrów.

Art. 8. Statut organizacyjny Centralnego Urzędu Planowania nada Prezes Rady Ministrów w drodze zarządzenia.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

62

DEKRET

z dnia 13 listopada 1945 r.

o zarządzie Ziem Odzyskanych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 roku o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na okres przejściowy, dopóki tego wymagać będą potrzeby nadzwyczajne, tworzy się Ministerstwo Ziem Odzyskanych.

Art. 2. Ministerstwo Ziem Odzyskanych obejmuje swoją działalnością ziemie odzyskane na zachód i północ od granic Państwa z roku 1939.

Do zakresu działania Ministerstwa Ziem Odzyskanych należy:

a) opracowywanie wytycznych polityki Państwa na ziemiach odzyskanych oraz planu ich zagospodarowania i czuwanie nad jego wykonaniem,

b) przeprowadzenie planowej akcji osiedleńczej,

c) zaopatrywanie ludności w przedmioty, służące do zaspokojenia jej potrzeb gospodarczych,
d) zarząd mieniem poniemieckim,
e) administracja ziem odzyskanych, przy czym do właściwości Ministra Ziem Odzyskanych należą wszystkie sprawy, które poza tym obszarem należą do właściwości Ministra Administracji Publicznej,
f) koordynowanie lub inicjowanie działalności innych Ministrów i podległych im organów na ziemiach odzyskanych, z wyjątkiem spraw należących do zakresu działania Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 3. Do Ministerstwa Ziem Odzyskanych włącza się Państwowy Urząd Repatriacyjny.

Uprawnienia Ministra Administracji Publicznej, zawarte w dekrecie o utworzeniu Państwowego Urzędu Repatriacyjnego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 24, poz. 145), przechodzą na Ministra Ziem Odzyskanych.

Art. 4. Na ziemie odzyskane rozciąga się ustawodawstwo, obowiązujące na obszarze Sądu Okręgowego w Poznaniu, a w zakresie prawa pracy — ustawodawstwo obowiązujące na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy przejściowe i uzgadniające, związane z rozciągnięciem przepisów prawnych na ziemie odzyskane.

Art. 5. Rada Ministrów na wniosek Ministrów: Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej dokona w drodze rozporządzeń tymczasowego podziału obszaru ziem odzyskanych na województwa i powiaty, ustalając zarazem siedzibę władz wojewódzkich i powiatowych, przy czym może włączyć poszczególne powiaty do już istniejących województw.

Rozporządzenia właściwych Ministrów w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych ustalą tymczasowy podział sądowy oraz administracyjny w zakresie urzędów niezespolonych, a także siedziby sądów, władz i urzędów.

Art. 6. Na ziemiach odzyskanych mianuje i odwołuje wojewodów Rada Ministrów na wniosek Ministra Ziem Odzyskanych.

Mianowanie wojewodów, których władza obejmuje tylko częściowo obszar ziem odzyskanych, następuje na wniosek Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Starostów na ziemiach odzyskanych mianuje i odwołuje Minister Ziem Odzyskanych na podstawie wniosku wojewody.

Art. 7. Na ziemiach odzyskanych sprawują wojewodowie i starostowie — każdy w swoim okręgu administracyjnym — zwierzchnie kierownictwo nad wszystkimi działami zarządu państwowego (art. 2) i mają prawo wydawania w tym zakresie służbowych zarządzeń wszystkim władzom, urzędom i organom urzędowym w granicach zakresu działania Ministerstwa Ziem Odzyskanych określonego w art. 2.

Art. 8. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych ustali sieć garnizonów Wojska Polskiego na odzyskanych ziemiach i ich liczebność.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim Ministrom.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Zaruk-Michalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Bieniek

Minister Lasów:
Stanisław Tkaczow

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

63

UCHWAŁA

Rady Ministrów

z dnia 5 października 1945 r.

o zatwierdzeniu statutu Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o Państwowym Instytucie Weterynaryjnym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 154) zarządza się co następuje:

§ 1. Zatwierdza się załączony statut Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

§ 2. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

STATUT

Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

§ 1. Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach jest Centralnym Zakładem Naukowo-Badawczym w zakresie gałęzi wiedzy związanych z medycyną weterynaryjną, oraz stanowi organ doradczy i pomocniczy państwowej służby lekarsko-weterynaryjnej. Państwowy Instytut Weterynaryjny organizuje swoje zakłady na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Do zadań Państwowego Instytutu Weterynaryjnego należy:

1) Naukowe rozwiązywanie zagadnień, mających szczególne znaczenie dla akcji państwowej służby lekarsko-weterynaryjnej.

2) Prowadzenie prac naukowych, mających znaczenie dla aktualnych potrzeb rolnictwa, medycyny weterynaryjnej, hodowli i higieny społecznej.

3) Udzielanie pomocy w dziedzinie naukowo-badawczej władzom samorządowym, społecznym, organizacjom hodowlanym i przetwórczym, zakładom naukowym i doświadczalnym oraz popieranie wszelkich prac naukowych w dziedzinie medycyny weterynaryjnej, praktycznej i społecznej.

4) Prowadzenie prac i badań naukowych w zakresie zapobiegania i zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych, podniesienia hodowli zwierząt, higieny mięsa, mleka i ich przetworów oraz innych produktów zwierzęcego pochodzenia i masowego lecznictwa zwierząt.

5) Opracowywanie statystyki zaraźliwych chorób zwierzęcych dla potrzeb cywilnej i wojskowej służby lekarsko-weterynaryjnej.

6) Współpraca z zakładami naukowymi Ministerstwa Obrony Narodowej w zakresie aktualnych dla wojska zagadnień lekarsko-weterynaryjnych i obrony narodowej.

7) Popularyzacja praktycznych zdobyczy wiedzy lekarsko-weterynaryjnej.

8) Produkcja i rozpowszechnianie środków biologicznych, służących do zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 3. W wykonaniu zadań określonych w § 2 Instytut:

1) Prowadzi pracownie naukowe oraz zakłady specjalne i gospodarstwa doświadczalne.

2) Ogłasza wyniki badań i popularyzuje wiedzę lekarsko-weterynaryjną.

3) Śledzi postępy, dotyczące medycyny weterynaryjnej oraz prac naukowych w kraju i zagranicą.

4) Współdziała w szkoleniu przyszłych pracowników w dziedzinie medycyny weterynaryjnej przez przyjmowanie praktykantów, wykonywujących prace dyplomowe lub doktorskie.

5) Organizuje kursy specjalizacji epizoojologów, bakteriologów, parazytologów, mięsoznawców itd.

§ 4. W zakresie działalności wymienionej w § 2 Istytut opracowuje program prac na okres nie dłuższy niż 2 lata. Program prac naukowych Instytut przedstawia Państwowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej celem zaopiniowania oraz następnie Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych do zatwierdzenia.

Program prac powinien obejmować zamierzony sposób ich prowadzenia oraz przypuszczalny czas ich wykonania. Obowiązkiem Instytutu jest uwzględniać w swojej tematyce przede wszystkim zagadnienia ważne dla praktycznej medycyny weterynaryjnej hodowli zwierząt.

§ 5. Państwowy Instytut Weterynaryjny składa Ministrowi Rolnictwa oraz Państwowej Radzie Lekarsko,Weterynaryjnej półroczne sprawozdania z działalności naukowo-badawczej i organizacyjnej oraz roczne zamknięcia rachunkowo-kasowe. Sposób sporządzania i termin składania sprawozdań i zamknięć rachunkowych określi Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Min. Skarbu.

§ 6. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może samodzielnie lub na wniosek Państwowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej wprowadzać do

tematyki badań naukowych Instytutu tematy nowe, ważne dla kraju.

§ 7. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może na wniosek Ministra Obrony Narodowej uzupełniać tematykę badań naukowych Instytutu zagadnieniami z dziedziny obrony narodowej.

§ 8. Prace, należące do zakresu działania Państwowego Instytutu Weterynaryjnego, prowadzone będą w zakładach, instytutach i stacjach regionalnych. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej oraz opinii Rady Naukowej Państwowego Instytutu Weterynaryjnego, znosić i tworzyć nowe zakłady i instytuty regionalne w kraju.

§ 9. Organami Państwowego Instytutu Weterynaryjnego są: dyrektor Instytutu, zastępca dyrektora i Rada Naukowa.

§ 10. Na czele Państwowego Instytutu Weterynaryjnego stoi dyrektor powołany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Rady Naukowej Instytutu w porozumieniu z Państwową Radą Lekarsko-Weterynaryjną na okres 3 lat.

Dyrektor Instytutu winien być jednocześnie kierownikiem wydziału lub zakładu instytutu. Siedzibą urzędową dyrektora Państwowego Instytutu Weterynaryjnego są Puławy.

§ 11. Pierwszego Dyrektora mianuje Rada Ministrów.

Do zakresu działania dyrektora Państwowego Instytutu Weterynaryjnego należy ogólne kierownictwo instytutem, a w szczególności:

1) Reprezentowanie instytutu na zewnątrz.

2) Zwoływanie posiedzeń Rady Naukowej i kierownictwo obradami.

3) Przedstawianie Radzie Naukowej spraw, wymagających jej uchwały, a w szczególności spraw, dotyczących zmiany lub uzupełnienia programu prac instytutu.

4) Wykonywanie zarządzeń Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

5) Czuwanie nad prawidłowym i celowym wydatkowaniem sum, przewidzianych w budżecie Instytutu, oraz sum pozabudżetowych.

6) Czuwanie nad wykonywaniem uchwał Rady Naukowej.

7) Czuwanie nad przestrzeganiem statutu i regulaminu instytutu.

8) Przedstawianie Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych uchwał Rady Naukowej wraz z własnymi wnioskami.

9) Przydzielanie na potrzeby poszczególnych jednostek organizacyjnych instytutu gruntów i pomieszczeń.

10) Przedstawianie Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych wniosków w sprawach personalnych.

11) Przyjmowanie i zwalnianie urzędników instytutu w granicach określonych zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

12) Załatwianie wszelkich innych spraw nie zastrzeżonych Radzie Naukowej.

§ 12. Dyrektor Instytutu powołuje na okres 1 roku zastępcę. Dyrektor Instytutu może powołać dalszych zastępców po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej i po uzyskaniu uprzedniej zgody Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 13. W skład Rady Naukowej wchodzą dyrektor Instytutu i jego zastępcy oraz kierownicy zakładów i instytutów regionalnych. W posiedzeniach Rady Naukowej mogą brać udział przedstawiciele Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Oświaty, Administracji Publicznej, Zdrowia, Komunikacji, Przemysłu oraz Obrony Narodowej. Ministrowie ci powinni być zawiadomieni o każdym posiedzeniu Rady Naukowej z podaniem porządku obrad na 10 dni przed podsiezeniem.

Nadto w posiedzeniach Rady Naukowej mogą brać udział bez prawa udziału w głosowaniu delegaci stałego personelu asystenckiego, wybierani corocznie przez ogół asystentów w liczbie 2. W obradach Rady Naukowej, dotyczących spraw gospodarczych Instytutu bierze również udział administrator Instytutu.

Osoby, pozbawione prawa głosowania w obradach Rady Naukowej, nie mogą brać udziału w obradach, dotyczących spraw personalnych Instytutu. Rada Naukowa może wyłaniać komisje do samodzielnego załatwiania spraw naukowych, organizacyjnych i gospodarczych.

§ 14. Rada Naukowa jest powołana do czuwania nad rozwojem i ciągłością pracy naukowej Instytutu, nad utrzymaniem tej pracy na właściwym poziomie oraz do koordynowania prac poszczególnych jednostek organizacyjnych Instytutu. Do zakresu działania Rady Naukowej należy w szczególności:

1) Rozpatrywanie programów prac Instytutu.

2) Rozpatrywanie sprawozdań z działalności Instytutu.

3) Uchwalanie wniosków i wyrażanie opinii w srawach dotyczących organizacji Instytutu oraz w innych sprawach, co do których statut niniejszy przewiduje opinie Rady Naukowej.

4) Uchwalanie regulaminów Rady Naukowej.

5) Wybieranie członków Komisji, powołanych do oceniania kwalifikacji naukowo-twórczych kandydatów na stanowiska kierowników zakładów i regionalnych instytutów.

6) Rozpatrywanie preliminarzy budżetowych Instytutu.

7) Przyjmowanie darowizn i zapisów na rzecz Instytutu oraz określanie przeznaczenia majątku, uzyskanego z tych darowizn i zapisów.

8) Nabywanie, obciążanie i zbywanie nieruchomego majątku Instytutu.

9) Delegowanie przedstawicieli Rady Naukowej do innych instytucji o charakterze Rad Naukowo-Państwowych.

10) Wydawanie przepisów i regulaminów dla kierowników wydziałów, zakładów oraz instytutów regionalnych.

11) Wyznaczanie sekretarza Rady Naukowej i redaktorów wydawnictw Instytutu.

12) Rozpatrywanie innych spraw na wniosek dyrektora Instytutu.

§ 15. Uchwały Rady Naukowej w sprawach wymienionych w punkcie 7 i 8 wymagają zatwierdzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 16. Kierownikiem Wydziału, zakładu lub instytutu regionalnego Państwowego Instytutu Weterynaryjnego może być tylko osoba posiadająca kwalifikacje naukowo-twórcze, stwierdzone w sposób określony w § 17 niniejszego statutu.

§ 17. 1) Profesorowie szkół akademickich oraz pracownicy naukowi, którzy uzyskali w jednej ze szkół akademickich prawo wykładania (Veniam legendi), będą uważani za posiadających kwalifikacje naukowo-twórcze niezbędne dla objęcia stanowisk kierowników wydziałów, zakładów lub regionalnych instytutów Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

2) Kwalifikacje naukowo-twórcze pracowników naukowych nie posiadających prawa wykładania (Veniam legendi), będących kandydatami na stanowiska określone w § 16, będą rozważane przez komisję złożoną z 3 członków, z których jednego wybiera Rada Naukowa Instytutu, zaś dwóch specjalistów danego działu pracy zaprasza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Oświaty na wniosek Rady Naukowej Instytutu spośród zwyczajnych lub nadzwyczajnych profesorów szkół akademickich, względnie wybitnych specjalistów, pracujących poza tymi szkołami.

3) Członkami komisji winni być specjaliści w dziedzinie wiedzy bliskiej zakresowi pracy tej jednostki, której kierownictwo ma być obsadzone.

4) Tryb postępowania przy ustalaniu kwalifikacji naukowo-twórczych określi Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 18. 1) Państwowy Instytut Weterynaryjny dzieli się na wydziały; wydziały dzielą się na zakłady.

2) Instytuty regionalne dzielą się na zakłady.

3) Kierowników wydziałów, zakładów i instytutów regionalnych mianuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej.

Kierownik wydziału lub instytutu regionalnego jest równocześnie kierownikiem zakładu.

4) Wydział rozpoznawczy Państwowego Instytutu Weterynaryjnego organizuje i kieruje administracyjnie Wojewódzkimi Zakładami Higieny Weterynaryjnej. Kierowników Wojewódzkich Zakładów Higieny Weterynaryjnej oraz dalszy personel mianuje dyrektor Państwowego Instytutu Weterynaryjnego na wniosek kierownika wydziału rozpoznawczego Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

5) Rada Naukowa Państwowego Instytutu Weterynaryjnego powinna przed wydaniem opinii o kierowniku wydziału, zakładu lub instytutu regionalnego zwrócić się do właściwych wydziałów szkół akademickich o opinię i w miarę możności dołączyć ją do swojej opinii. Jeżeli Rada Naukowa nie wyrazi swej opinii w ciągu 3 miesięcy od otrzymania wezwania, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może mianować kierownika wydziału, zakładu lub Instytutu Regionalnego bez wysłuchania opinii.

§ 19. Kierownik wydziału oraz kierownik regionalnego instytutu:

1) Kieruje całokształtem prac wydziału względnie regionalnego instytutu i czuwa nad koordynacją prac poszczególnych zakładów.

2) Reprezentuje wydział względnie regionalny instytut wobec organów Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

3) Kierownik regionalnego instytutu załatwia ponadto sprawy administracyjne i gospodarcze instytutu regionalnego w zakresie ustalonym przez regulamin Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

4) Ustala wespół z kierownikami zakładów program prac naukowych oraz opracowuje sprawozdania, które przedstawia na równi z kierownikami wydziałów Państwowego Instytutu Weterynaryjnego Radzie Naukowej Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

§ 20. Kierownicy wydziałów, zakładów i instytutów regionalnych mają swobodę w obieraniu systemu prac naukowych. Kierują oni powierzonymi im działami zarówno pod względem naukowym jak i administracyjnym stosownie do regulaminu, uchwalonego przez Radę Naukową.

§ 21. Kierownicy wydziałów, zakładów i instytutów regionalnych są odpowiedzialni przed dyrektorem Instytutu za wykonanie tej części programu prac, która wchodzi w zakres specjalności wydziałów lub zakładów. Są oni również odpowiedzialni za należyte spełnianie obowiązków przez podwładnych im pracowników oraz za całość powierzonego im inwentarza.

§ 22. Administratora instytutu przyjmuje i zwalnia dyrektor instytutu po uzyskaniu uprzedniej zgody Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Administrator podlega dyrektorowi instytutu. Do zakresu działania administratora należą sprawy gospodarcze instytutu, zarządzanie majątkiem, sprawowanie nadzoru nad gospodarką w zakładach, folwarkach i lasach, będących w użytkowaniu instytutu, zawieranie umów w granicach upoważnienia danego przez dyrektora instytutu, opracowywanie sprawozdań rachunkowo-kasowych i gospodarczych oraz współdziałanie w opracowywaniu preliminarza budżetowego Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

Administrator jest bezpośrednim zwierzchnikiem personelu kancelaryjnego i pomocniczego Państwowego Instytutu Weterynaryjnego i jego regionalnych filii naukowych. Stosunek administratora do spraw gospodarczych regionalnych filii naukowych Państwowego Instytutu Weterynaryjnego, określi regulamin uchwalony przez Radę Naukową i zatwierdzony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 23. Kierowników zakładów, adiunktów i asystentów instytutu mianuje dyrektor instytutu na wniosek Rady Naukowej, a zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 24. Zatwierdza się równocześnie załączniki Nr 1, Nr 2 do niniejszego statutu jako jego integralne części.

ZAŁĄCZNIK NR 1

do statutu Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach

Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach dzieli się pod względem organizacyjnym na następujące jednostki:

A. Dyrekcja Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

B. Wydziały Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

C. Regionalne instytuty Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

A) Dyrekcja Państwowego Instytutu Weterynaryjnego obejmuje następujące referaty:
1) ogólno-organizacyjny,
2) personalno-statystyczny,
3) budżetowo-kasowy,
4) propagandy popularno-naukowej i instrukcji fachowej,
5) bibliotek i wydawnictw naukowych,
6) kursów dokształcających i specjalizujących,
7) intendentury i transportu,
8) zakład chorób ryb.

B) Ustala się następujące wydziały Państwowego Instytutu Weterynaryjnego:

I. Wydział rozpoznawczy z zakładami:
1) zakład bakterologii,
2) „ serologii i hematologii,
3) „ pszczół,
4) „ produkcji antygenów i surowic diagnostycznych.

II. Wydział Epizoocjologii z zakładami:
1) zakład chorób zaraźliwych koni,
2) „ „ „ bydła, owiec i kóz,
3) „ „ „ młodzieży, drobiu i zwierząt futerkowych,
4) „ „ „ świń.

III. Wydział Parazytologii i chorób inwazyjnych z zakładami:
1) zakład protozoologii,
2) „ helmintologii,
3) „ entomologii.

IV. Produkcji biopreparatów z zakładami:
1) zakład produkcji szczepionek,
2) „ „ surowic leczniczych,
3) „ „ preparatów allergicznych,
4) „ „ leków weterynaryjnych.

V. Wydział Anatomii Patologicznej z zakładami:
1) zakład chorób ultrawirusowych,
2) „ „ pasożytniczych,
3) „ „ nowotworowych,
4) „ fotografiki.

VI. Wydział Mikrobiologii z zakładami:
1) zakład bakteriologii,
2) „ immunologii i hematologii,
3) „ ultrawirusów,
4) centralne muzeum szczepów bakteryjnych.

VII. Wydział Hodowli i Higieny Weterynaryjnej z zakładami:
1) zakład hodowli i genetyki
2) „ higieny weterynaryjnej,
3) „ badania pasz i konserwatów,
4) „ sztucznej inseminacji i zwalczania bezpłodności.

VIII. Wydział biochemii i farmakoterapii z zakładami:
1) zakład biochemii,
2) „ farmakoterapii stosowanej,
3) „ toksykologii weterynaryjnej.

IX. Wydział higieny mięsa, mleka i przetworów z zakładami:
1) zakład higieny mięsa, przetworów mięsnych i innych produktów pochodzenia zwierzęcego,
2) „ higieny mięsa i przetworów mlecznych,
3) „ Technologii Weterynaryjnej.

ZAŁĄCZNIK NR 2

do statutu Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

Państwowy Instutut Weterynaryjny w Puławach za pośrednictwem swego wydziału rozpoznawczego organizuje we wszystkich miastach wojewódzkich Wojewódzkie Zakłady Higieny Weterynaryjnej, które dzielą się na następujące Oddziały:

1) Kierownik Wojewódzkiego Zakładu Higieny Weterynaryjnej i kancelaria.
2) Oddział epizoocjologiczny,
3) „ bakteriologiczny,
4) „ serologiczno-hematologiczny,
5) „ histopatologiczny,
6) „ parazytologiczny,
7) „ higieny weterynaryjnej,
8) „ badania środków spożywczych zwierzęcego pochodzenia.

64

ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 11 stycznia 1946 r.

o obowiązkowych dostawach żyta, pszenicy, nasion oleistych, ziemniaków, siana, słomy na rok gospodarczy 1945/46 na Ziemiach Odzyskanych.

Na podstawie art. 1, 3, 46, 48 ust. 3, 49 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) oraz §§ 111—118, 161—164 rozporządzenia Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Skarbu, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów z dnia 26 sierpnia 1939 r. w sprawie wykonania ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 529) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się obowiązek zajęcia dla celów świadczeń rzeczowych żyta, pszenicy, nasion oleistych, ziemniaków oraz siana i słomy ze skutkami przewidzianymi w art. 48 ust. 3 i art. 49 wyżej powołanej ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych. W związku z tym ziemiopłody te zostają wyłączone z obrotu na terenach:

Okręgu Administracyjnego Mazurskiego,
" " Pomorza Zachodniego,
" " Śląska Dolnego,

Woj. Gdańskiego, pow. Miastko, Elbląg, m. Elbląg, Malbork, Sztum, Kwidzyń, Lębork, Słupsk, Słupsk m., Bytów, Sławno.
" Pomorskiego, pow. Złotów i Człuchów.
" Poznańskiego, obszar b. miasta Piła, Trzcianki, Strzelce Kraińskie, Gorzów m., Gorzów, Skwierzyna, Sulęcin, Międzyrzec, Rypin Lubuski (Słubice), Sulechów, Świebodzin, obszar b. pow. Wschowa, Babimost, Gubin, Krosno nad Odrą, Zielonagóra.
" Białostockiego, pow. Gołdap, Olecko, Ełk.
" Śląsko-Dąbrowskiego, pow. Raciborz, Raciborz m., Gliwice, Gliwice m., Zabrze m., Bytom, Bytom m., obszar b. powiatu Dobrodzin, Oleśno, Głąbczyce, Grotków, Kluczborek, Koźle, Niemodlin, Nisa m., Nisa, Opole m., Opole, Prądnik, Strzelce W.

§ 2. Minister Aprowizacji i Handlu ustali globalne ilości zbóż ozimych, ziemniaków, nasion oleistych oraz słomy i siana, które dla poszczególnych województw powinny być ściągnięte w drodze świadczeń rzeczowych na zaopatrzenie miejscowej ludności.

§ 3. Minister Aprowizacji i Handlu powoła wojewódzkie komisje świadczeń rzeczowych, które dokonają podziału wymienionych wyżej globalnych ilości na poszczególne powiaty, uwzględniając:

a. obszar, na którym zostały dokonane zbiory w roku 1945 przez ludność cywilną,
b. przeciętną wysokość plonu z 1 ha,
c. ogólny stopień zniszczenia gospodarstw rolnych w danym powiecie.

§ 4. Wszystkie ziemiopłody, zebrane w ramach akcji żniwnej i będące w posiadaniu gmin, instytucji, majątków samorządowych lub państwowych, przekazuje się do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu na cele wyżywienia ludności i zasiew wiosenny.

§ 5. Wszystkie ziemiopłody zebrane w ramach akcji żniwnej, przeprowadzonej przez Wojsko Polskie, oraz wszystkie ziemiopłody przekazywane przez Armię Czerwoną oddaje się z zasady do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu.

§ 6. Minister Ziem Odzyskanych powoła władze i ustali organizacje dla ściągnięcia nałożonych świadczeń rzeczowych.

§ 7. Ministerstwo Aprowizacji i Handlu ustali w drodze zarządzenia ceny na ziemiopłody dostarczane w ramach świadczeń rzeczowych od gospodarstw indywidualnych, za ziemiopłody przekazywane z akcji żniwnej oraz przez Wojsko Polskie i Armię Czerwoną, jak również ustali sposób rozrachunku za wymienione dostawy.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Aprowizacji i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Ziem Odzyskanych i Obrony Narodowej.

§ 9. Naruszenie przepisów rozporządzenia niniejszego lub zarządzeń wydanych na jego podstawie będzie karane z mocy art. 17 dekretu o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa z dnia 16 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 300).

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 stycznia 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko - weterynaryjnych.

Na podsawie art. 5 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153) zarządzam, co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153), paragrafy zaś dotyczą niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Izby lekarsko-weterynaryjne korzystają z prawa używania pieczęci z godłem państwowym, której wzór zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 3. 1. Każda izba lekarsko-weterynaryjna posiada regulamin, uchwalony przez walne zgromadzenie. Regulaminy okręgowych izb lekarsko - weterynaryjnych zatwierdza Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna, regulamin zaś Naczelnej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Regulamin izby zawiera przepisy:

1) o organizacji i trybie urzędowania organów, instytucji i biur izby;
2) o sposobie prowadzenia ewidencji członków izby;
3) o sposobie uiszczania składek wpisowych i rocznych oraz innych opłat na rzecz izby;
4) w sprawach zleconych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;
5) w innych sprawach, przewidzianych rozporządzeniem niniejszym.

3. Regulamin izby może przekazywać wykonywanie niektórych czynności zarządu izby w miejscowościach, oddalonych od siedziby izby, ustanowionym w tym celu delegatom. Delegatów wyznacza zarząd izby spośród członków izby, zamieszkałych w danej miejscowości.

§ 4. 1. Izba lekarsko-weterynaryjna zwolniona jest od wszelkich państwowych opłat i podatków w tym samym zakresie i w tych samych przypadkach, w jakich obowiązujące przepisy przewidują to w stosunku do związków samorządu terytorialnego; nie dotyczy to opłat pocztowych, telefonicznych i telegraficznych.

2. Składki członkowskie, opłaty na rzecz instytucji, prowadzonych przez izby, koszty postępowania dyscyplinarnego oraz grzywny prawomocnie orzeczone są należnościami publiczno-prawnymi i w razie niewpłacenia ich w terminie oznaczonym, po uprzednim bezskutecznym upomnieniu przez właściwą izbę, będą ściągane wraz z ustawowymi odsetkami zwłoki w drodze, przewidzianej dla należności, ściąganych w trybie egzekucji administracyjnej.

Rozdział II.

Okręgowe izby lekarsko - weterynaryjne; obowiązki i prawa członków.

§ 5. 1. Okręgową izbę lekarsko - weterynaryjną tworzą lekarze weterynaryjni, wpisani na listę jej członków.

2. Na listę członków okręgowej izby lekarsko - weterynaryjnej powinni być wpisani wszyscy lekarze weterynaryjni, mający stałe lub czasowe prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej i zamieszkali w okręgu działalności tej izby; zarządowi izby przysługuje prawo zwolnienia od powyższego obowiązku lekarzy weterynaryjnych nie wykonujących praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

3. W przypadku, gdy lekarz weterynaryjny wykonuje praktykę lekarską poza okręgiem izby lekarsko-weterynaryjnej, w której stale zamieszkuje, powinien być wpisany na listę członków izby swego stałego miejsca zamieszkania.

§ 6. Okręgowa izba lekarsko-weterynaryjna może wykreślić lekarza weterynaryjnego z listy swoich członków w razie wyjazdu jego za granicę na czas dłuższy niż dwa lata i zalegania przez ten okres czasu ze składkami członkowskimi lub innymi opłatami na rzecz izby.

§ 7. 1. Członkowie okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych obowiązani są przestrzegać zasad etyki, godnie zachowywać się i sumiennie wykonywać swoje obowiązki zawodowe.

2. Z chwilą utworzenia przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt. 6) członkowie okręgowej izby le-

karsko-weterynaryjnej stają się członkami tej instytucji.

3. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej płacą na jej potrzeby składki roczne oraz opłaty, uchwalone przez walne zgromadzenie na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych.

4. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, pobierający emeryturę z innych funduszów lub opłacający składki emerytalne, mogą być przez zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej zwolnieni od obowiązku należenia do instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

5. Szczegółowe przepisy ustalające charakter prawny, organizację i sposób prowadzenia instytucji ubezpieczeniowej, wzajemnej pomocy i innych, utworzonych przy izbach lekarsko-weterynaryjnych w myśl rozporządzenia niniejszego, określają statuty tych instytucji.

6. Do przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6) stosują się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64); władze instytucji wymienionych oraz udział władz izby w administracji tych instytucji ustalają ich statuty.

7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych zatwierdza statuty przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

Rozdział III.

Ustrój i działalność okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

§ 8. Organami okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej są: walne zgromadzenie, zarząd, komisja rewizyjna, sąd dyscyplinarny.

Walne Zgromadzenie.

§ 9. 1. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej jest organem uchwalającym i kontrolującym.

2. Do zakresu działania walnego zgromadzenia należy w szczególności:

1) uchwalanie budżetu izby oraz ustalanie wysokości składki wpisowej i rocznej na potrzeby izby, a także opłat na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych;

2) zatwierdzanie rocznego sprawozdania zarządu i zamknięcia rachunkowego;

3) rozporządzanie majątkiem izby oraz decydowanie w sprawach nabywania lub zbywania nieruchomości, ich obciążeń i regulacji hipotecznych;

4) uchwalanie i zmiany regulaminu izby oraz regulaminu sądów dyscyplinarnych i statutów instytucji utworzonych przy izbie;

5) zakładanie w myśl art. 4 pkt 6 przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy;

6) uchwalanie wniosków w sprawie warunków pracy oraz płacy lekarzy weterynaryjnych;

7) wybór członków Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej;

8) wybór członków zarządu okręgowej izby, komisji rewizyjnej i sądu dyscyplinarnego;

9) sprawy przekazane walnemu zgromadzeniu przez regulamin izby, Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną lub przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Uchwały walnego zgromadzenia członków okręgowej izby w sprawach, wymienionych w art. 4 pkt 6 wymagają zatwierdzenia Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

4. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby ma prawo przekazywać zarządowi niektóre sprawy wymienione w § 9 ust. 2 pkt 3), 4), 5) i 6).

Zarząd.

§ 10. 1. Zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej składa się z 7 członków i 7 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Zarząd izby jest jej organem wykonawczym.

3. Zarząd izby wybiera spośród siebie prezesa, sekretarza i skarbnika.

4. Zarząd izby decyduje we wszystkich sprawach, nie zastrzeżonych walnemu zgromadzeniu izby, składa walnemu zgromadzeniu izby sprawozdanie ze swej działalności oraz załatwia wszelkie sprawy, przekazane izbie przez władze państwowe lub Naczelną Izbę Lekarsko Weterynaryjną.

5. Prezes izby jest jej przedstawicielem na zewnątrz.

Komisja rewizyjna.

§ 11. 1. Komisja rewizyjna składa się z 3 członków i 3 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Komisja rewizyjna jest organem kontrolującym działalność finansową i gospodarczą izby oraz prowadzonych przez nią instytucji.

3. W szczególności komisja rewizyjna:

1) przeprowadza kontrolę finansową i gospodarczą organów i instytucji izby;

2) opracowuje sprawozdania ze swej działalności dla użytku Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i walnego zgromadzenia członków okręgowej izby;

3) zgłasza wnioski co do ulepszenia gospodarki organów i instytucji izby.

4 Komisja rewizyjna powinna wykonywać swoje czynności co najmniej dwa razy na rok, a w szczególności przed walnym zgromadzeniem członków okręgowej izby, a nadto ilekroć uzna to za potrzebne Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna lub walne zgromadzenie członków okręgowej izby.

Rozdział IV.

Naczelna Izba Lekarsko-Wterynaryjna.

§ 12. 1. Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną tworzą przedstawiciele okręgowych izb, wybierani przez walne zgromadzenie tych izb spośród swych członków na okres 3 lat w tym stosunku, że na każdą rozpoczętą liczbę 50 członków przypada jeden przedstawiciel i jeden zastępca.

2. Postanowienia § 8 — 11 stosują się odpowiednio do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z tą zmianą, że zarząd Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej składa się z prezesa, sekretarza i skarbnika oraz ich zastępców, wybieranych przez walne zgromadzenie członków tej Izby.

3. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna, jako przedstawicielka całego zawodu lekarsko-weterynaryjnego w Państwie Polskim i władza nadzorcza wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, powołana jest poza uprawnieniami, przewidzianymi w art. 4, do:

1) uzgadniania działalności okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

2) zatwierdzania budżetów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

3) rozstrzygania odwołań od postanowień okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

4) rozstrzygania sporów, powstałych między poszczególnymi okręgowymi izbami lub między tymi izbami, a lekarzami weterynaryjnymi;

5) opracowywania ramowych regulaminów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ramowych statutów instytucji, powoływanych przez izby;

6) ustalania w drodze uchwał walnego zgromadzenia członków ogólnych zasad etyki lekarsko-weterynaryjnej;

7) wydawania dziennika urzędowego.

4. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna może zakładać przymusowe instytucje ubezpieczeniowe oraz wzajemnej pomocy wspólnie dla kilku lub wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

5. Zarządzenia i uchwały Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej obowiązują okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne i ich członków.

6. Koszty utrzymania Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i jej organów ponoszą okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne; wysokość tych kosztów oraz zasady i sposób ich rozdziału pomiędzy poszczególne okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne ustala Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przy uchwalaniu budżetu.

Rozdział V.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

§ 13. Członkowie izby lekarsko-weterynaryjnej za naruszenie swych obowiązków wymienionych w § 7 ust. 1 ulegają karze dyscyplinarnej.

§ 14. 1. Lekarze weterynaryjni, zatrudnieni w instytucjach państwowych, nie mogą być pociągani bez zgody właściwego ministra, a lekarze weterynaryjni wojskowi bez zgody Ministra Obrony Narodowej do odpowiedzialności dyscyplinarnej przez sądy dyscyplinarne izb lekarsko-weterynaryjnych za swe czynności służbowe.

2. Uprawnienia te właściwy minister może przekazywać wojewodom, względnie właściwym dowódcom okręgów wojskowych.

§ 15. 1. Kary dyscyplinarne są następujące:

a) upomnienie,

b) nagana,

c) zawieszenie w prawach członka izby,

d) skreślenie z listy członków.

2. Zawieszenie w prawach członka izby może być orzeczone do 6 miesięcy, a w przypadku powtórnego wymiaru kary zawieszenie może być orzeczone na czas do 1-go roku.

3. Kary zawieszenia w prawach członka izby, nałożone przez sąd dyscyplinarny, można obostrzyć przez ogłoszenie ich w dzienniku urzędowym izb na koszt ukaranych dyscyplinarnie, bądź też przez nałożenie grzywny do

5.000 zł. Grzywny powinny być użyte na fundusz poprawy bytu rodzin, pozostałych po zmarłych członkach izb.

4. Powtórzenie orzeczenia kary nagany przed upływem 3-ch lat od ostatniej kary nagany, pociąga za sobą utratę prawa wybieralności przy najbliższych wyborach.

5. Kara zawieszenia w prawach członka izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim na czas zawieszenia oraz utratę prawa wybieralności i uczestniczenia w walnym zgromadzeniu w okresie zawieszenia. Nie powoduje natomiast utraty uprawnień, nabytych wskutek należenia członka do instytucji ubezpieczeniowych na wypadek śmierci.

6. Kara skreślenia z listy członków izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim.

7. Lekarz weterynaryjny, skreślony z listy członków, może być po upływie 5 lat ponownie wpisany na tę listę na podstawie uchwały walnego zgromadzenia członków izby.

§ 16. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołane są:

1) jako instancja pierwsza — sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, złożone z 7 — 9 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tych izb oraz

2) jako instancja odwoławcza — sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, złożony z 10 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tej izby oraz 3-ch członków, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości spośród sędziów.

§ 17. 1. Sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych orzekają w komplecie 3-ch członków.

2. Sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej orzeka w komplecie 5 członków, w skład którego wchodzą: 4-ch członków spośród wybranych przez walne zgromadzenie Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i 1 spośród sędziów, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości, jako przewodniczący.

§ 18. Sądy dyscyplinarne są w zakresie orzecznictwa niezawisłe.

§ 19. Szczegółowe przepisy o organizacji sądów dyscyplinarnych izb lekarsko-weterynaryjnych, ich właściwości i trybie postępowania dyscyplinarnego, przepisy o rzecznikach dyscyplinarnych i obrońcach oraz o kosztach postępowania dyscyplinarnego ustali odrębne rozporządzenie.

Rozdział VI.

Sąd polubowny.

§ 20. 1. Spory między lekarzami weterynaryjnymi oraz spory lekarzy weterynaryjnych z właścicielami zwierząt i artykułów pochodzenia zwierzęcego mogą być za pisemną zgodą stron przekazane do rozstrzygnięcia sądowi dyscyplinarnemu izby, jako sądowi polubownemu.

2. Przy rozpatrywaniu spraw przez sądy polubowne, o ile przepisy rozporządzenia niniejszego inaczej nie stanowią, stosują się odpowiednio przepisy księgi trzeciej, części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego.

Rozdział VII.

Nadzór państwowy nad izbami lekarsko-weterynaryjnymi.

§ 21. Nadzór zwierzchni nad działalnością Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, poszczególnych okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ich organów sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 22. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przesyła niezwłocznie do wiadomości Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych bezpośrednio, okręgowe zaś izby lekarsko-weterynaryjne za pośrednictwem Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — sprawozdania roczne zarządu i komisji rewizyjnej oraz zamknięcia rachunkowe.

§ 23. 1. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zawiesić lub uchylić uchwały organów izb lekarsko-weterynaryjnych w przypadkach, gdy naruszają one postanowienia obowiązujących przepisów prawnych lub narażają porządek lub interes publiczny, niezależnie zaś od tego władny jest rozwiązać zarząd izby lekarsko-weterynaryjnej, który uchwałę powziął, lub zarządzić ponowny wybór przedstawicieli okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (§ 12 ust. 1). W tym ostatnim przypadku mandaty dotychczasowych przedstawicieli okręgowych izb do Naczelnej Izby wygasają z chwilą doręczenia zarządzenia Ministra zarządowi Naczelnej Izby.

2. W przypadku rozwiązania zarządu izby lekarsko-weterynaryjnej Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje spośród lekarzy weterynaryjnych komisarza, który pełni obowiązki rozwiązanego zarządu i najpóźniej w ciągu 6-iu miesięcy od dnia rozwiązania przeprowadzi nowe wybory.

Rozdział VIII.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 24. W celu organizacji pierwszych walnych zgromadzeń i władz izb lekarsko-weterynaryjnych Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje komisarzy wyborczych.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister:

St. Mikołajczyk

(Dz. U. R. P. z dn. 13.II.1946 r. Nr 4, poz. 42).

66

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 21 lutego 1946 r.

w sprawie ryczałtu dla nadzorców.

W porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzam wypłacanie nadzorcom melioracyjnym zamiast kosztów przejazdu i diet — ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem w wysokości 1.400 (jeden tysiąc czterysta) złotych miesięcznie.

Jednocześnie z dniem 1 marca 1946 r. traci moc poprzednie zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22. XI. 1944 r. Nr WM—I—11 w przedmiocie wypłaty ryczałtu nadzorcom melioracyjnym w wysokości 450 zł miesięcznie.

W wypadku, gdy nadzorca melioracyjny jest kierownikiem robót, należy stosować w czasie tej jego czynności właściwe przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228).

Minister:

St. Mikołajczyk

67

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 28 lutego 1946 r.

w sprawie przewozu inwentarza żywego repatriantów z Z. S. R. R.

Na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 24. III. 1928 r. (Dz. U. R .P. Nr 42, poz. 11) w celu zastosowania jaknajdalej idących ułatwień dla repatriantów z Z. S. R. R. przy przewozie inwentarza żywego, zezwalam na wprowadzenie (przywóz) zwierząt jednokopytowych przeżuwających, świń, drobiu, psów i kotów pod następującymi warunkami:

1. Zwierzęta wprowadzone zostaną zbadane przez lekarzy weterynaryjnych wyznaczonych przez wojewodę na stacjach (punktach) wejściowych; (odpowiednie zaświadczenie o zbadaniu i stanie zdrowotności wymienieni lekarze wydadzą bezpłatnie).
2. W wypadku niemożności przeprowadzenia badań lekarsko-weterynaryjnych na stacjach (punktach) wejściowych, repatrianci obowiązani są natychmiast po przybyciu na miejsce osiedlenia się, za pośrednictwem miejscowej władzy samorządowej (sołtys, wójt, posterunek milicji obywatelskiej i t. p.) zgłosić właściwemu staroście ilość i jakość zwierząt wprowadzonych. Starosta wydeleguje powiatowego lub najbliżej

zamieszkałego lekarza weterynaryjnego celem zbadania stanu zdrowotności zwierząt wprowadzonych.

3. Koszty badania zwierząt wprowadzonych ponosi Skarb Państwa (diety i rzeczywiste koszty podróży) z kredytów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z §§ 4 i 19.

Władza administracyjna winna podać do wiadomości wójtom i sołtysom oraz posterunkom milicji obywatelskiej, że repatrianci z Z. S. R. R. winni zgłosić wprowadzone zwierzęta celem ich zbadania i uzyskać zaświadczenie lekarsko-weterynaryjne. Spędy winny być dokonane wsiami, a nie gminami.

w/z Minister:

St. Bieniek

68

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 stycznia 1946 r.

(Nr UR/2. I. 1/18)

w sprawie pobierania opłat stemplowych.

Na skutek zapytań urzędów, czy winny być pobierane opłaty stemplowe od dokumentów nadania na przydzielone grunty w wykonaniu Dekretu P. K. W. N. z dnia 6. IX. 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej Ministerstwo wyjaśnia, że zagadnienie to wyraźnie reguluje art. 4 Dekretu z dnia 24. VIII. 1945 r. o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości, przejętych na cele reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 204), przeto żądanie Urzędów Skarbowych pobierania Opłaty stemplowej od wydawanych dokumentów nadania należy uznać za nieuzasadnione.

Dyrektor Departamentu:

A. Szczerba

69

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 stycznia 1946 r.

(Nr 7126/UR/Sc R 1)

w sprawie wynagrodzenia członków komisji klasyfikacyjno-szacunkowych przy scalaniu gruntów.

W związku z napływającymi zapytaniami, w jakiej wysokości należy wypłacać dzienne stawki wynagrodzenia dla członków i specjalnych rzeczoznawców za udział w pracach klasyfikacyjno-szacunkowych przy scalaniu gruntów, Ministerstwo zarządza następująco:

1. Należy nadal stosować postanowienie pisma okólnego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5. VI. 1936 r. Nr. S. O/322, którego odpis załącza się.

2. W kwestii maksymalnych stawek, jakie mogą być wypłacane członkom rzeczonych komisji, nie będących funkcjonariuszami państwowymi i samorządowymi, to stawki te nie powinny przekraczać 200 zł za dzień pracy oraz zwrot rzeczywistych kosztów podróży.

Koszty te pokrywane winny być z kredytów przyznanych urzędom na świadczenia zastępcze.

3. W wypadkach, gdy rady scaleniowe opłacają z własnych funduszów powołanych rzeczo-

znawców (członków komisji) wysokość wynagrodzenia może być ustalona w sposób odmienny — w naturze lub w gotówce. W razie zachodzących sporów na tle rozrachunków i wysokości wynagrodzenia między radą scaleniową a powołanym rzeczoznawcą obowiązuje norma wskazana w ust. 2.

Dyrektor Departamentu:

A. Szczerba

Załącznik.

Wyciąg z pisma Okólnego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 czerwca 1936 r. Nr S/O 322 w sprawie wynagrodzenia komisyj klasyfikacyjno - szacunkowych przy scalaniu gruntów.

Wobec tego, że rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Sprawiedliwości z dnia 11 maja 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42 z dnia 30.V. 1936 r., poz. 309) został skreślony § 49 rozporządzenia wykonawczego do ustawy scaleniowej (Dz. U. R. P. Nr. 87 z r. 1928, poz. 763), obowiązują obecnie przy wypłacaniu wynagrodzenia rzeczoznawcom, powołanym w myśl art. 39 ustawy o scalaniu gruntów, ogólne normy ustalone w art. 64 i 106 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U R. P. Nr. 36, poz. 341).

Zgodnie z przytoczonymi przepisami o postępowaniu administracyjnym wynagrodzenie zajętych w związku ze scaleniem rzeczoznawców nie będących funkcjonariuszami państwowymi i samorządowymi, przyznaje i ustala Starosta (Komisarz Ziemski) w wysokości przeciętnego zarobku dziennego osoby wzywanej oraz zwrot rzeczywistych kosztów podróży. Funkcjonariusze zaś państwowi i samorządowi otrzymują należne diety i koszty podróży, przewidziane dla ich podróży służbowych.

W celu uniknięcia zbyt daleko idących rozbieżności w określeniu przeciętnego zarobku i dla łatwiejszego przewidywania wydatków konieczne jest, aby Urząd Wojewódzki podał starostwom maksymalne wynagrodzenie dzienne dla rzeczoznawców.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50. Referat Prasowy. Pokój 109. Cena zł. 20.

Drukarnia Państwowa Nr. 1. Tamka 3.